מקום לחופש

אצלנו כבר נוצרה מסורת. שישה שבועות מתוך החופש הגדול הם יושבים בבית ומשגעים אותי, ותוך כדי השיגועים אני עובדת כעקרת־בית במישרה מלאה ועוד מישרה שלמה בכתיבה. אולי רק מי שמתפרנס מכתיבה ויש לו ילדים נודניקים מבין על מה אני מדברת.

לעולם לא אשכח, איך לפני כמה שנים ניסיתי, במשך כמה ימים, לתפוס בטלפון לבית־שימוש", ואני עושה לו סימנים ביד שיעוף לי מהעיניים, אבל הילד ממשיך בסיפורי הקאקי שלו, בקול רם, והאיש מעבר לקו שואל אותי באידיש: „רו שפרנסט מיט מיר או מי דר קאקי?" (את מדברת איתי או עם הקאקי). טוב, זה היה קטע מהעבר.

ההווה הוא כזה, שבשבועיים האחרונים של החופש הגדול אני לוקחת חופש מכל העבודות שלי, מכריחה גם את הבעל לעשות איזה איש חשוב ומבוגר, כדי לקבל ממנו תגובה על נושא מסויים. במשך שלושה ימים טילפנתי אל האיש בכל רגע פנוי והוא לא היה בבית. לבסוף, כשהשגתי אותו, לקחתי נייר ועט והתיישבתי לי, עם הטלפון ביד באיזו פינה, כדי לשמוע היטב מה הוא אומר בקולו השקט ובמבטא האירישי שלו, שהיה קשה להבנה.

ועוד אני מתרכזת ומאמצת את אוזני ורושמת במדויק כל מילה שהאיש אומר, נעמד לידי בני הקטן ואומר בקול חזק, ממש לתוך האפרכסת! „אמא יש לי קאקי. קחי אותי גה גבוהה בכלל לא ניסיתי לטלפן. ניסיתי רק כפרי־נופש, וגם שם המחירים היו די מפחידים. בסוף החלטנו על כפר־הנופש מיפרץ אמנון, משהו לגמרי חדש ובעצם לא־גמור.

כל מישפחה מקבלת בית קטן, שבו חדר־שינה וסלון קטן ומיטבחון ומיקלחת, ולפעמים, אם יש מזל, גם טלוויזיה, וכמוכן מיזוג־אוויר מצויין. בתוך הבית ההורים יכולים קצת לנוח והילדים יכולים להסתובב בכפר־הנופש ולקנות ארטיקים וקולה, ואם הם חברותיים הם גם פוגשים ילדים אחרים ומתחברים איתם, ואז באמת לא רואים אותם לכמה שעות. הכפר שוכן על המים ממש, ומלבד המים כמוני, ואז אנחנו נוסעים לאיזה מקום־נופש כמו שכתוב בספרים שמישפחה נורמאלית צריכה לעשות, כדי לשפר את ה„ביחדנס" שלה.

במיקרה הזה אנחנו נותנים לילדים להחליט — בשאר המיקרים הם מחליטים בעצמם בלי רשותנו — לאן לנסוע, ובכל פעם הם מחליטים לנסוע או לאילת או לכינרת. אולי זה מפני שיש להם ים שני מטר מהבית ואף פעם לא עולה בדעתם להשתמש בו.

השנה הם החליטו לנסוע לכינרת. פתחתי את דפי זהב והתחלתי לטלפן. למלונות בדרגה גבוהה בכלל לא ניסיתי לטלפן. ניסיתי רק כפרי־נופש, וגם שם המחירים היו די מפחידים. בסוף החלטנו על כפר־הנופש מיפרץ אמנון, משהו לגמרי חדש ובעצם לא־גמור.

יש בו סירות מכל מין וסוג (שכמוכן עולות כסף), ויש גם מין מיסעדה למצבי־חרום, ויש מינימרקט קטן שבו אפשר לקנות מיצרכים ולהכין ארוחת־בוקר בבית.

אני מניחה שאנשים בעלי מזל, שבאים לכפר־הנופש בתקופה שאינה החופש הגדול, יכולים גם ליהנות מהשקט. עכשיו המחירים גם יורדים, וזוג משלם 80 שקלים ליום ולילה. מקום בעל פוטנציאל גדול, אבל כמו שאמרתי, עוד לא לגמרי גמור, ומצד שני הלא־גמור דווקא נחמד, כי עוד לא הספיקו ללכלך אותו ולקלקל אותו.

כפר־הנופש על שפת הכינרת
„שקט, מיזוג־אוויר ואם יש מזל — גם טלוויזיה..."

מישפט השבוע

מישפט השבוע שייך לגננת מאיזור גוש־דן, שבאסיפת־ההורים הראשונה שנערכה השבוע אמרה בין השאר להורי הילדים: „אתם בוודאי יודעים שלכל הילדים הקטנים יש פנטזיות. אז אם הם חוזרים הביתה ומספרים שעשיתי כל מיני דברים – אז תדעו לכם שזה לא נכון."

ההורה שסיפר לי את זה הבטיח לנסות וליצור קשר עם הגננת, וכך לספר לי מדי פעם פנינים כאלה. שווה.

רק חשבתי לעצמי...

במיסגרת סיורנו בצפון הארץ, ביקרנו חברים במושב בני־יהודה.

ראינו את הבתים של המתיישבים, את המטעים שלהם, את הנוף הנפלא, וגם עברנו ליד בית־הקברות של היישוב ועצרנו שם.

בית־הקברות הוא חלקת־אדמה מגודרת ומחולקת לשניים. בחלק אחד של בית־הקברות עומד קבר אחד, ובחלק השני עומד קבר

אחד. החלקה האזרחית והחלקה הצבאית. מדינת־ישראל.

וכאן הבן־אדם עוצר רגע וחושב לעצמו: מעניין מתי אפשר יהיה לומר שהאדמה של ישראל היא שלנו — כשיהיו בתי־הקברות עם יותר קברים אזרחיים או יותר קברים צבאיים?

לא. אין לי תשובה על זה, אבל המחשבה הולכת איתי כבר כמה ימים.

אוכל באיזור הכינרת

בכוונה בחרנו לנו כפר־נופש בלי מיסעדה לארוחת־צהריים, כדי שכל יום, לקראת הצהריים (אחרי שחייה, שייט בסירות קאייקים ובסירות־מירוץ), יהיה לנו מה לעשות — זאת אומרת, לנסוע ולחפש איזה מקום נחמד ושקט כדי לאכול בו ארוחת־צהריים.

אמרו לנו שממש ליד ורד־הגליל יש מרכז־רכיבה שאותו מנהלים סגן־אלוף (מיל') וחברתו האמריקאית מאריזונה, ושם — כך נאמר לנו — יש אוכל אמריקאי מצויין. נסענו למרכז־רכיבה כורזים ופגשנו את סאני האמריקאית מאריזונה שהיתה עסוקה בהברשת סוסים. הסברנו לה שבאנו לאכול ארוחת־צהריים, והיא אמרה שאן כל בעייה, ניגבה את ידיה בסינור גדול ונכנסה למיטבח להכין ארוחה.

ואכן אוכל אמריקאי, כמו שאומר בעלי — הרבה ואיום. הזמנו שני סטקים. אחד היה טוב, האחר היה בלתי־אכיל; הסלט נראה כמו סלט סוג ב'; הצ'יפס נראה כמו צ'יפס והמבורגרים היו יבשים ושרופים ולא־מעניינים.

אבל כל זה לא חשוב. מה שחשוב הוא שבמיסעדה עצמה היו 15 חתולים מקסימים, שלכל אחד מהם היה שם, וסאני דיברה אל כולם ושיחקה איתם וחייכה אליהם. היו גם שני כלבים נפלאים והיה מצב־הרוח הנפלא שלה, שהדביק את כולנו והיו בדיחות והרגשה של חברות ותיקה. אחר כך היתה גם עוגת־תפוחים נוסח אמריקה בתוספת גלידה שאמרו לי עליה — אני לא אוכלת דברים כאלה — שהיתה ממש נהדרת.

אז לעזאזל האוכל. אם שוב אהיה באיזור, אני הולכת לאכול אצל סאני.

ביום השני התארכו מסעות הדגים שלי בכינרת, וכבר היה מאוחר וגם חם מאוד, ולכן הוחלט פשוט לצאת מכפר־הנופש ולעצור במקום הראשון שנראה לנו. נסענו אולי שני קילומטרים, והגענו לחוף של כפר־נחום, ושם מתחת לסככת־קש, עמד איש. שאלנו אם יש לו אוכל והוא אמר שכן.

חיכינו להכי גרוע שיכול להיות, אבל אז הגיעו פיתות חמות וחמוצים נהדרים ואחריהם חומוס מהכי־טובים שאכלנו באחרונה, וסלט־ירקות נהדר, ומרוב הפתעה הזמנו גם דגים ובירה והכל היה ממש מצויין. חבל שמישליין, ההוא מהספר הירוק, לא היה איתנו. וגם בעל המקום, או המגיש או המבשל — לא יודעת מה תוארו, היה פשוט איש מקסים, ומסתבר שהוא גר במיגדל.

ביום השלישי נסענו לטבריה בעניין סידורים באיזה בנק וקניית לוטו או טוטו (גם השבוע לא אנחנו זכינו), ופתאום היינו רעבים. אבל בטבריה עצמה אין חנייה (כן, אין חנייה), אז נסענו דרומה, ופתאום נתקלנו במשהו שנקרא אמצע הדרך, ועל ידו היתה חנייה.

אומצות — מעולות. צלעות־כבש — מעולות. קבב — מעולה ותוספות בסדר. והמלצרית? יפהפיה הולנדית מטרפת, שאם היא לא מתגיירת ומתחתנת עם איזה ישראלי — זה אות־קלון לגבר הישראלי. קחו את המכונית וצאו לחפש אותה. שווה מבט או שניים או שלושה, ראיתי את זה לפי הגברים בשולחן שלנו.